

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoKR/41/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5122204808
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:5122204808.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Holecovej, členov senátu JUDr. Mariána Blahu a Mgr. Miriam Kamenskej v spore žalobcu BENCONT FINANCE, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, v konaní zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Doláková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 361 368, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX D., v konaní zastúpený: JUDr. Katarína Pialová, advokátka, so sídlom Hollého 7, 010 01 Žilina, IČO: 35658975, o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o späťvzatie žaloby po vyhlásení rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 9Odi/2/2022-172 zo dňa 15. októbra 2025, takto

rozhodol:

I. Späťvzatie žaloby **n e p r i p ú ť a .**

II. Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred odvolacím súdom o späťvzatie žaloby v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného pre jeho nepoctivý zámer. V žalobe uviedol, že je veriteľom žalovaného titulom pohľadávky zo Zmluvy o úvere č. 8132654986, ktorú nadobudol zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13.06.2017 uzavretou s postupcom Poštovou bankou a.s.. Okresný súd Žilina vyhlásil dňa 20.06.2020 na majetok žalovaného konkurz vedený pod sp. zn. 2Odk/114/2020. Pohľadávka žalobcu bola v konkurze uspokojená len čiastočne.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom sp. zn. 9Odi/2/2022-172 zo dňa 15. októbra 2025, ktorý bol druhým rozhodnutím súdu prvej inštancie vo veci samej, vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca v konaní nepoctivý zámer žalovaného pri oddĺžení nepreukázal.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie bol doručený zástupcovi žalobcu do jeho elektronickej schránky dňa 15.10.2025 [§ 110 ods. 1 v spojení s § 92 ods. 2 CSP a § 32 ods. 5 písm. b), bod 1. zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci (zákon o e-Governmente)] a zástupcovi žalovaného do jeho elektronickej schránky dňa 17.10.2025 [§ 110 ods. 1 v spojení s § 92 ods. 2 CSP a § 32 ods. 5 písm. b), bod 1. zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci (zákon o e-Governmente)].

4. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 20.10.2025 vzal žalobca žalobu v celom rozsahu späť a navrhol, aby odvolací súd konanie zastavil a žiadnej zo strán konania nepriznal nárok na náhradu trov konania. Pre možný procesný postup, v ktorom by žalovaný vyslovil svoj nesúhlas so späťvzatím žaloby, poukázal na závery rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/76/2022.

5. Žalovaný v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 17.11.2025 vyjadril nesúhlas so späťvzatím žaloby a navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 370 ods. 2 CSP späťvzatie žaloby nepripustil a priznal mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Uviedol, že žalobca sa snaží, keďže neunesol dôkazné bremeno, vyhnúť meritórnemu rozhodnutiu v spore, ktoré by zakladalo prekážku res iudicata. Ak by súd pripustil späťvzatie žaloby, došlo by k zastaveniu konania, čo by žalobcovi opätovne umožnilo podať žalobu o zrušenie oddĺženia, a to až v lehote 6 rokov od právoplatnosti rozhodnutia o vyhlásení konkurzu na žalovaného. Žalovaný má dôvodný a oprávnený záujem na dosiahnutí stavu právnej istoty vo vzťahu k možnému konaniu žalobcu dosiahnuť zrušenie jeho oddĺženia. Pre princíp právnej istoty je zamietnutie žaloby rozhodnutím, ktoré v rámci miery ohrozenia práv žalovaného, vychádzajúc z predmetu sporu a účelu sledovaného oddĺžením, dáva žalovanému právnu istotu, že žalobca sa voči nemu nebude môcť opätovne domáhať zrušenia oddĺženia. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoKR/10/2023.

6. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby doručil na vedomie zástupcovi žalobcu dňa 21.11.2025 do jeho elektronickej schránky [§ 110 ods. 1 v spojení s § 92 ods. 2 CSP a § 32 ods. 5 písm. b), bod 1. zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci (zákon o e-Governmente)] s tým, že sa k nemu môže vyjadriť v lehote 10 dní. Žalobca sa k nesúhlasu žalovaného so späťvzatím žaloby nevyjadril.

7. Podľa § 370 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

8. Podľa § 370 ods. 2 CSP, súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

9. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že po doručení rozsudku súdu prvej inštancie žalobcovi tento voči nemu nepodal odvolanie a v rámci lehoty na podanie odvolania zobral bez uvedenia dôvodu svoju žalobu v celom rozsahu späť. Žalobca teda využil svoje dispozičné oprávnenie a vzal žalobu späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, avšak skôr, ako toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Pretože žalovaný so späťvzatím žaloby nesúhlasil, úlohou odvolacieho súdu v zmysle § 370 ods. 2 CSP bolo posúdiť, či dôvody uvádzané žalovaným sú tak vážne, že obmedzujú dispozičné oprávnenie žalobcu nakladať so žalobou.

10. Späťvzatie žaloby je jedným zo širokej škály dispozičných oprávnení žalobcu ako strany sporu s postavením tzv. dominus litis (pána sporu), ktorý má právo procesnými úkonmi, ktoré sú prejavom jeho autonómnej vôle, ovplyvňovať priebeh a smerovanie celého súdneho konania (tzv. dispozičný princíp civilného procesu). Je pri tom prirodzeným dôsledkom výsledku sporu, že žalobca v prípade jeho neúspechu v konaní pred súdom prvej inštancie uplatní svoje dispozičné oprávnenie a zoberie žalobu späť, t.j. prejaví svoju vôľu ďalej nepokračovať v konaní, v ktorom hrozí jeho neúspech. Vôľa žalobcu dosiahnuť zastavenie konania procesným úkonom, ktorým berie žalobu späť, je však limitovaná dvoma skutočnosťami, a to nesúhlasom druhej procesnej strany so zastavením konania a existenciou vážnych dôvodov, pre ktoré konanie zastaviť nemožno. Dôkazné bremeno existencie takýchto vážnych dôvodov v konaní nesie žalovaný.

11. Čo sa týka výkladu pojmu vážne dôvody použitý v ustanovení § 370 ods. 2 CSP, ktoré upravuje inštitút právne relevantného nesúhlasu so späťvzatím žaloby a ktoré obmedzuje oprávnenie žalobcu disponovať so žalobou (rovnako použitý i v ustanovení § 146 ods. 1 CSP, ktoré sa vzťahuje na späťvzatie žaloby pred súdom prvej inštancie, pozn. odvolacieho súdu), samotné ustanovenie § 370 ods. 2 CSP a ani iné ustanovenie CSP tento pojem nijak nevymedzuje. Ustanovenie § 370 ods. 2 CSP patrí medzi právne normy s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, t.j. k právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktorá tak ponecháva na úvahe súdu, aby v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, vopred neobmedzeného okruhu okolností. Za účelom posúdenia vážnosti dôvodov vedúcich k nesúhlasu žalovaného so späťvzatím žaloby zákon neustanovuje ani to, z akých hľadísk má súd vychádzať. Z judikatúry najvyšších súdnych autorít však vyplýva, že nemusí ísť len o dôvody a záujmy právne, ale aj závažné etické, morálne, ekonomické

a iné motívy závažného charakteru, pre ktoré súd konanie nezastaví (por. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo/81/2010 a sp. zn. 3 Cdo 138/2009, publikované v časopise Zo súdne praxe pod č. 32/2014). Odvolací súd preto zdôrazňuje, že rozhodujúce pre posúdenie vážnosti dôvodov nesúhlasu so späťvzatím žaloby zo strany žalovaného budú vždy okolnosti konkrétneho prípadu, povaha uplatňovaného nároku, a dopad zastavenia konania na postavenie žalovaného, kedy s prihliadnutím na ne je vždy potrebné zvážiť, či nesúhlas so späťvzatím žaloby je založený na právnom alebo inom oprávnenom záujme žalovanej strany na dokončení konania meritórnym rozhodnutím o veci, odôvodňujúcim požiadavku, aby o žalobe bolo rozhodnuté i napriek nedostatku vôle žalobcu pokračovať v spore.

12. Žalovaný ako dôvod nesúhlasu so späťvzatím žaloby uviedol, že žalobca sa snaží (keďže neuniesol dôkazné bremeno), vyhnúť meritórnemu rozhodnutiu v spore, ktoré by zakladalo prekážku *res iudicata* (prekážku veci rozhodnutej). Poukázal na skutočnosť, že ak by odvolací súd pripustil späťvzatie žaloby, došlo by k zastaveniu konania, čo by žalobcovi opätovne umožnilo podať žalobu o zrušenie oddĺženia, a to až v lehote 6 rokov od právoplatnosti rozhodnutia o vyhlásení konkurzu na žalovaného. Má tak dôvodný a oprávnený záujem na dosiahnutí stavu právnej istoty vo vzťahu k možnému konaniu žalobcu dosiahnuť zrušenie jeho oddĺženia. Pre princíp jeho právnej istoty je zamietnutie žaloby rozhodnutím, ktoré v rámci miery ohrozenia práv žalovaného, vychádzajúc z predmetu sporu a účelu sledovaného oddĺžením, dáva žalovanému právnu istotu, že žalobca sa voči nemu už nebude môcť opätovne domáhať zrušenia oddĺženia.

13. Pri posudzovaní žalovaným prezentovaných dôvodov nesúhlasu so späťvzatím žaloby odvolací súd zohľadnil, že postavenie žalovaného v súdnej veci je špecifické v tom, že k späťvzatiu žaloby došlo po vydaní rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie (napr. podanie žalovaného zo dňa 04.08.2023, zápisnica o pojednávaní a zvukový záznam z pojednávania zo dňa 19.09.2025) a tiež z obsahu rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaný sa v priebehu tohto konania účinne bránil proti žalobe uplatňovaním prostriedkov procesnej obrany, čo viedlo k neúspechu žalobcu pred súdom prvej inštancie, pričom žalobca odvolanie voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie nepodal. Žalobcovi síce nie je možné uprieť späťvzatie žaloby aj v takomto štádiu konania, čo vyplýva priamo z ust. § 370 CSP, avšak už samotnú procesnú situáciu žalovaného, ako strany úspešnej v konaní pred súdom prvej inštancie, považuje právna teória za pravdepodobný závažný dôvod nesúhlasu žalovaného so späťvzatím žaloby po ukončení fázy konania pred súdom prvej inštancie (k tomu porov. komentár k § 370 CSP z diela: Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 1540 s.). Odvolací súd v tejto súvislosti odkazuje i na závery Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/5099/2016 zo dňa 19.12.2016. I keď s prihliadnutím na čl. 2 ods. 2 základných princípov CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax nespádajú rozhodnutia súdov iných štátov (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/129/2017 zo dňa 31.10.2017), táto skutočnosť nebráni odvolaciemu súdu poukázať na ich závery, pokiaľ sa s nimi stotožňuje. Z tohto rozhodnutia pre pomery prejednávanej veci rezultuje, že je mimo rozumnú pochybnosť, že právo na súdnu ochranu patrí nielen žalobcovi, ale aj žalovanému. I žalovaný má po meritórnom zahájení konania právo na meritórne rozhodnutie veci, zvlášť za situácie, kedy účinne rozvinul svoju obranu a významne tak napomohol k objasneniu právneho stavu veci. Vážny dôvod opodstatňujúci nesúhlas s podaním žaloby preto môže mať žalovaný i vtedy, ak dokazovanie vo veci postúpilo tak ďaleko, že je možné očakávať rozhodnutie súdu, a žalobca sa späťvzatím žaloby snaží zmariť vydanie už očakávaného a pre neho nepriaznivého rozsudku.

14. Odvolací súd prihliadol tiež na požiadavku žalovaného na zohľadnenie predmetu sporu a princípu právnej istoty. Odvolací súd pripomína, že predmetom tohto súdneho konania bola žaloba žalobcu o zrušenie oddĺženia žalovaného pre jeho nepoctivý zámer. V rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/44/2022, sp. zn. 5Obo/18/2022) bolo opakovane konštatované, že zámerom zákonodarcu pri úprave oddĺženia fyzických osôb v IV. časti zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii bolo priaznivé riešenie sociálnoekonomických problémov dlžníkov, ktorí majú málo majetku, nízke príjmy a hodnota ich záväzkov spravidla významne presahuje hodnotu ich majetku. Veritelia takýchto dlžníkov vymáhajú svoje pohľadávky v exekučných konaniach, ktoré sú vedené neefektívne a dlhodobo s minimálnou alebo žiadnou možnosťou vymoženia pohľadávok. Všetkým veriteľom dlžníka, ktorí boli dotknutí oddĺžením dlžníka, zákonodarcu dal možnosť domáhať sa v sporovom konaní zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer dlžníka, a to žalobou podanou voči dlžníkovi do 6 rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia

splátkového kalendára (§ 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii). Z ustanovenia § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že dôkazné bremeno v spore o zrušení oddĺženia spočíva na veriteľovi, ktorý v spore o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer dlžníka tento nepoctivý zámer musí preukázať, pričom kritériá pre určenie nepoctivého zámeru sa týkajú najmä ekonomického správania dlžníka pred podaním návrhu na oddĺženie a po jeho podaní. Zo samotného jazykového výkladu pojmu poctivý, resp. nepoctivý zámer je možné vyvodiť, že sa jedná o mravnú kategóriu správania dlžníka pri oddĺžení. Žalovaný dlžník tak v takomto spore čelí ľarche žaloby smerujúcej k zvráteniu priaznivých účinkov oddĺženia, na poklade ktorej súd posudzuje jeho konanie pri oddĺžení z hľadiska jeho poctivosti, teda z hľadiska etiky resp. dobrých mravov dopadajúcich na inštitút oddĺženia.

15. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu voči žalovanému o zrušenie jeho oddĺženia. Nakoľko súd prvej inštancie v rozsudku vo veci samej po vykonaní dokazovania nezrušil oddĺženie žalovaného, odvolací súd nevidí rozumný dôvod na to, prečo by na základe späťvzatia žaloby mala opätovne nastúpiť právna neistota medzi stranami sporu v podobe absencie meritórneho rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie už vzájomný vzťah na základe žalobcom tvrdeného skutkového stavu po vykonanom dokazovaní posúdil a relevantne sa s ním vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia, ktorého výroková časť odráža i posúdenie konania žalovaného z hľadiska jeho poctivosti pri využití dobrodenia právnej úpravy oddĺženia.

16. Odvolací súd preto pri hodnotení dôsledkov zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi stranami sporu a pri hodnotení dopadu na postavenie žalovaného dospel k záveru, že prípadným zastavením konania na základe späťvzatia žaloby, ktoré nebolo žalobcom nijak zdôvodnené, a pripustením ktorého by došlo k zrušeniu vydaného rozhodnutia súdu prvej inštancie, by v danom štádiu konania došlo k zhoršeniu postavenia žalovaného, ktorý má podľa názoru odvolacieho súdu v tomto štádiu konania oprávnený záujem na meritórnom rozhodnutí tohto sporu. Žalovaný by sa tým zároveň dostal do stavu právnej neistoty počas zákonom určenej lehoty na podanie žaloby o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, t.j. po dobu 6 rokov od vyhlásenia konkurzu (§ 166f ods. 1 ZKR), a to napriek tomu, že súd prvej inštancie už svojím rozhodnutím vo veci samej spor vyvolaný žalobcom vyriešil v prospech žalovaného rozhodnutím vo veci samej, voči ktorému žalobca opravný prostriedok nepodal.

17. Odvolací súd preto dospel k záveru, že v tomto štádiu súdneho konania má žalovaný odôvodnený záujem na tom, aby rozsudok súdu prvej inštancie obsahujúci závery o nepreukázaní dôvodnosti podanej žaloby, nadobudol aj právoplatnosť, čím by zároveň založil prekážku veci rozhodnutej na základe skutkového základu uplatneného nároku uvedeného v žalobe, a navodil by tým stav právnej istoty spočívajúci v prekážke opätovného uplatnenia nároku na zrušenie oddĺženia žalovaného na totožnom skutkovom základe. Odvolací súd v tejto súvislosti pripomína, že súčasťou princípu právnej istoty je tiež zásadná nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia, ktorá nastupuje po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (porov. obd. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 179/2013 z 18. júla 2013). Odvolací súd poukazuje na to, že každá osoba v postavení žalovaného, ktorá by čelila žalobným tvrdeniam o svojej nepoctivosti, by bola za týchto okolností oprávnená dôvodne sa domáhať nepripustenia späťvzatia žaloby. S prihliadnutím na predmet a štádium tohto konania, ako aj oprávnené záujmy žalovaného na pokračovaní tohto konania, preto odvolací súd dospel k záveru, že žalovaným uvedené dôvody nesúhlasu so späťvzatím žaloby sú závažnými dôvodmi, ktoré odôvodňujú nepripustenie späťvzatia žaloby zo strany žalobcu.

18. Pokiaľ žalobca poukázal na závery Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/76/2022, tie sa týkali všeobecných teoretických východísk posudzovania späťvzatia žaloby žalobcu v súlade s dispozičným princípom, pri inom predmete sporu a bez zohľadnenia konkrétnych okolností posudzovanej veci. Žalovaný oproti tomu odvolaciemu súdu predložil uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoKR/10/2023 zo dňa 28.07.2023, v ktorom odvolací súd v konaní o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer späťvzatie žaloby nepripustil poukazujúc na to, že pre princíp právnej istoty je zamietnutie žaloby voči žalovanému rozhodnutím, ktoré v rámci ohrozenia jeho práv (vychádzajúc z predmetu sporu a účelu sledovaného oddĺžením) dáva žalovanému právnu istotu, že žalobca sa voči nemu už nebude domáhať zrušenia oddĺženia. S týmto rozhodnutím prijatým v obdobnej právnej veci sa odvolací súd stotožňuje a primerane naň odkazuje na podporu svojich záverov.

19. Z uvedených dôvodov odvolací súd späťvzatie žaloby podľa § 370 ods. 2 CSP nepripustil (I. výroková veta rozhodnutia odvolacieho súdu).

20. Po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie rozhodne o výške ním priznaných trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP, keďže odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podané nebolo.

21. Rozhodnutie odvolacieho súdu o nepripustení späťvzatia žaloby je konečným rozhodnutím, preto bolo potrebné, aj keď nejde priamo o odvolacie konanie, rozhodnúť aj o trovách konania o späťvzatí žaloby žalobcu vedeným pred odvolacím súdom po vydaní rozhodnutia súdu prvej inštancie, o ktorých rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že na základe procesného výsledku tohto konania priznal nárok na ich náhradu žalovanému ako strane úspešnej v tomto konaní proti žalobcovi vo výške 100 % (II. výroková veta rozhodnutia odvolacieho súdu).

22. Rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).